

Kellerwessel Klaus

szerda déli táj

szemüveggel

megrezzenő fűszálkapu
ível át egy hangya fölött
kerülgetik egymást lassan
bizonytalan lepkeködök

halk levelek örvénylenek
mókusugráshang csobog
sárban fetreng szeliden és
virágzik egy sörösdoboz

szép ez, mert én szépnek látom
szűrje át bár ezer fátyol
szememen

ezt a tájat rég kinőttem
felhőkapszid fölöttem
megrezzen

et resurrexit

fekete foltok vannak a szemében
mintha sok kis pupillája volna
biztosan valami betegség
biztosan van latin neve

azt beszélik, összeillünk
nem ír vissza, de néha fölhív
ha hozzáérek, bocsánatot kér
valamikor meghalt valakije

orgazmuskor elvileg megnémul
percekig csak fekszik elvileg
biztosan valami betegség
biztosan van latin neve

szemüveg nélkül

folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt

folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt

folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt
folt folt folt

folt folt folt folt folt folt
folt folt folt folt folt folt
folt folt folt

anya

nem kell féltenedek
ma sem ugrottam vonat elé
nem merek én már gyáva se lenni
nem kell féltenedek

tudom hogy sírtál egy versemen
tudom hogy ezen is fogsz
pesten majd minden jobb lesz
tudom hogy sírtál egy versemen

nem kell féltenedek
úgyis fékez minden vonat
úgyis késik amelyik nem
nem kell féltenedek